

въ тая история. Нищо! Безъ хора, безъ кърмило, съ две тежки повреди пристигналъ Мосулманъ право на мѣстото си на кея. И почнали тогава умуванията. Единъ американски адмиралъ разкрилъ истината, цѣла книга написалъ. Той казалъ, че параходътъ попадналъ въ морско течение, което го докарало въ Раротонга. Но, казалъ той, такова нѣщо може да се случи въ единъ милионъ пжти само веднажъ. Това е.

— После?

— Ами... Откарали парахода въ Австралия. Тамъ стоялъ седемнадесетъ години, а по-лани го продадоха за дърва. Това е. Та, искамъ да ти кажа, случва се, Марто, всичко се случва. Затова ние, моряцитѣ, вѣрваме и въ светиитѣ, и въ магиитѣ. Въ моряшкото помѣщение ще намѣришъ и иконка на Дева Мария, и талисманче отъ нѣкой индийски факиръ. Това е. И щомъ стане нѣщо, на Дева Мария се молимъ: „Помогни ни, Света Богородице, избави ни“. А въ сжщото време нѣкой вземе талисманчето и го окачи на носа, на вълнорѣза. И виждашъ — живъ съмъ, а и Алсина си е жива. Има кой да се грижи за нашата сждба, Марто. И да помнишъ: или Света Богородица, или нѣкоя магия ще ми помогне да излѣза отъ фабриката и да постяпя въ параходъ, пкъ все едно какъвъ. На, вече и наши параходи си имаме, цѣла Европа обикалятъ. Оттукъ като тръгнатъ, че въ Цариградъ, оттамъ въ Пирея, и въ Генуа, и въ Марсилия. После пкъ отивдъ — отбиятъ се въ Лисабонъ, постоятъ въ Бордо и все нагоре, къмъ Хамбургъ, къмъ Осло. Сжщински параходи, Марто, — голѣми, чисти, бързи. А екипажитѣ все отъ млади момчета. Огънь, огънь, ти казвамъ!.. Може да ми се случи